

3262
ΑΝΤΩΝΗ Κ. ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Τόρλεpes πότε σὰ χεράκι,
Πότε σὺν ἑνα μαυροκόκκινον
λαβωμένο πουλί.
Σκύβω καὶ βρῖσκω ἑνα βιολί.

ΠΑΛΑΜΑΣ

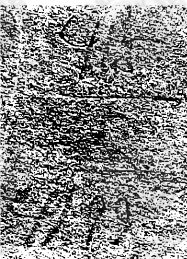

ΠΑΙ 1910

Δ15

15

4.189

3002

ΑΝΤΩΝΗ Κ. ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Τόβλεπες τότε σὰ χεράκι,
Πότε σὰν ἓνα μαυροκόμινο
λαβωμένο πουλί.
Σκόρπω καὶ βρίζω ἓνα βιολί.

ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΝΑΠΛΙ 1910

π.δ. 3295

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΥ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝΤΑΙ

Ο ΠΙΠΙΑΣ. Δραῦμα.

ΑΜΥΜΩΝΗ. Τραγωδία, (μαζὺ με τὸν Ἀλέκο Μου-
[τζουρίδη]

«ΜΙΛΩ ΑΣΤΟΧΑΣΤΑ ΜΙΛΩ
ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ...»

1991

“Όσο για τὸ Βιολί μου, αὐτὸ θὰ ἴσως κρίνουνε κείνοι ποῦ θάχουν τὴν καλωσύνη ν’ ἀκούσουνε τοὺς σκοποὺς του. “Όσο ὅμως γιὰ τὴ γλῶσσα ποῦ τοῦδωκε ζωὴ, κι’ ἔκανε φωνὲς τοὺς παλμούς του, «Δοκιμάζουμε, Δοκιμάζει ὁ καθένας» (*) λέει ὁ σοφὸς γλωσσολόγος μας!

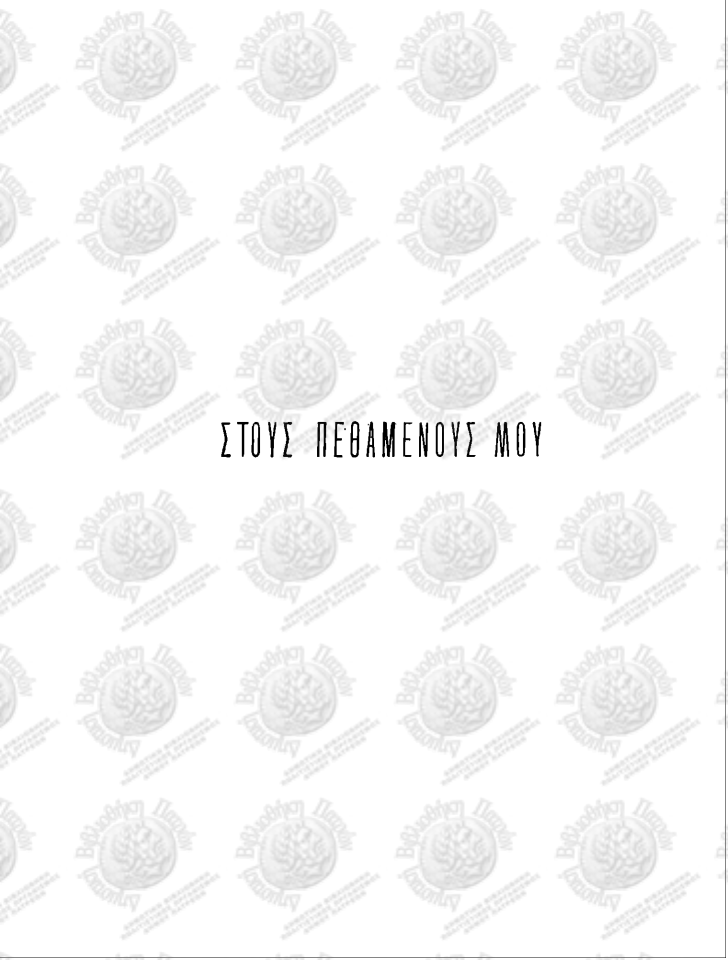
Κι’ ἀφοῦ αὐτὸς ποῦ ἔφαγε τὴ ζωὴ του γιὰ τὴ γλῶσσα, δοκιμάζει ἀκόμα, φαντάσου ἐμεῖς, ἐγώ...

Ἀνάπλι Δεκέμβρης 1909

ΑΝΤΩΝΗΣ Κ. ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΣ

(...) ῥέδα καὶ μήλα Δ. 31.

ΣΤΟΥΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥΣ ΜΟΥ

Δὲν εἶμαι γὼ ὁ καλὸς τραγουδιστής,
σᾶν κείνους ποῦ ξυπνᾶνε τὰ τραγούδια, (*)
δὲν εἶμαι γὼ, δὲν εἶμ' ὁ Ποιητής,
ποῦ πέφτουνε ἀπ' τὸ στόμα του λουλούδια.

Μιὰ λύρα, σᾶν καὶ κείνη τοῦ στραβοῦ,
μιάς μοίρας δῶρο περιπαίχτρας,
κλαίει χωρὶς ἰδέα τοῦ καλοῦ,
στὴν κόχη μάβρης πέτρας.

Δὲν εἶμαι γὼ, ὅχι, δὲν εἶμ' ὁ Ποιητής,
δοξάρι ἄτεχνο, μερακωμένο,
Εἶμαι τοῦ πόνου μου μονάχα βιολιτζής,
καὶ τὸ βιολί μου καύκαλο σπασμένο...

(· ·) » Καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ ξυπνᾶνε οἱ "Ὀμηροὶ" Ἀσάλευτη ζωή.

ΔΟΞΑΡΙΕΣ

*Μέσ' τὴν κουφάλα ἐνὸς γροθιμοῦ
εἶμαι γι' ἐγὼ μὲν βράση.*

NIPBANAS

MANNA

ὦ θεία γλύκα ἀσύγκριτη· ὁ πόνος σὲ προδίνει.
“Ὅταν πονοῦσα σ’ ἔννοιωσα καὶ ὅταν σὲ στερήθῃκα,
— Ἄλλοι ἀπ’ ὅπου ἀρφανό, δίχως μαννούλα μείνει—
Ἡ πίκρα δὲ μὲ σκιάζει πιά! Γιὰ μάννα ἐλυπήθῃκα...

ΑΝΑΠΛΙ

(ΤΟΥ Ι. ΒΕΛΛΙΝΗ)

Πόσοι καιροὶ δὲ διάβηκαν στὰ κάστρα σου ἀπάνω,
Γιὰ σὲ τὶ δὲ μοῦ στόρισε τὸ γέρο—Παλαμῆδι,
Τῆς Βενετιᾶς τὸ καύκημα καὶ τοῦ Μωρηᾶ στολίδι...
Τώρα μονάχα ὄνειρευτὴ μαγεύεις ἀργοπλᾶνο...

ΔΕΙΛΙΝΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Χωρὶς γιालοὺς καὶ πέλαγα στ’ ἄπειρο νὰ χυνῶνται,
Πίσω ἀπ’ τὶς οὐρανόπεπλες τῆς Ἀρκαδίας κορφές,
Στὶς περὶ ξανθιές του γέρνοντας ὁ ἥλιος ὠμορφιές,
Χαρίζει Σου, πατρίδα μου, δύσες ποῦ δὲ λεγῶνται...

ΠΛΑΣΗ

Ὅραμα θεῖο ἀπλώνεται ἁρμονικὰ μπροστά μου,
Ἡ Τύχη ἓνα λείψανο ἀφήνει ταπεινό,
Τοὺς κόσμους πού μαρμαίρουνε μερμήγκια στὸ κενό,
Ἄμα σκεφτῶ λυγίζουने στὴ γῆς τὰ γόνατά μου !..

ΗΛΙΟΣ

Φωτιά ποῦ μέσα στ' ἄπειρο κρατεῖ δαιμόνου χέρι
—Πόσες φορὲς δὲ σκέφτηκα ἂν σὺ κινίεσαι ἢ γὰρ—
Μελαγχολίας πέλαγα ἀνοίγουν νὰ πνιγῶ,
Δυὸ μέρες ἂ δὲ μοῦ φρανῆς σταῖ Ἑλληνικά μας μέρη..

ΠΟΥΛΙΕΣ

Τρεῖς ἀδερφὲς ὑψώθηκαν, στολίδι τοῦρανοῦ,
Ἡ ὡμορφιά τους μάγεψε σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι,
Οὐρανοδρόμες ῥήγισσες, κορῶνες τοῦ βουνοῦ,
Ἄχ, νύχτα μὲ τίς Πούλιες σου, ποτὲ μὴν εἶχες σβύση.

ΑΓΑΠΗ

Σὲ ποιὸ ποτάμι γίνεσαι ; Σὲ ῥάχη ποιὰ φυτρώνεις ;
Σὺ ποῦ γεννᾷς τὸ κάθε τι καὶ ποῦ τὸ σαβανώνεις,
Δεντρί, βοτάνι, ξόρκισμα, μάγιο, δαιμόνου ἐνέργεια,
Ποῦ βάζεις γάμου στέφανα κι' ἀνάβεις ταφοκέρι;

ΣΑΡΚΑ

Σάρκα παρθένα, ῥοδαλή, χιλιοπεθυμισμένη.
—Πόσον ἀρέσει ἐμένανε νὰ σὲ γλυκολογιάζω,
Κι' ὄχι ἀγροίκια σέρνοντας, ἀπάνω σου ν' ἀγγιάζω.—
"Οργιασε!.. "Οργιασε πολύ· τὸ χῶμα σὲ προσμένει..

ΕΡΩΤΑΣ

· Ἡ περιστολὴ τοῦ παντός εἰς ἓνα... ·

Τίποτα, τίποτα, τίποτα!

Μονάχα ἐσὺ Ἀγάπη μου μονάχα.

Κι' ὁ κόσμος ὅλος καὶ κάθε τι, κι' ἐγώ,

Καὶ ὅλα, τίποτα, τίποτα!...

Μονάχα ἐσὺ Ἀγάπη μου, μονάχα..

ΜΕΘΗ

Ὑψώθηκε τ' ἀνάστημα στὸ μυρωμένο ἀέρα,
Τῆς κάμαρης μὲ τὰ χαλὰ καὶ τὴ βαρεῖα πορτιέρα,
Καὶ κεῖ γονατισμένονε, στὸ παχὺ χαλί,
Πνίγει με στ' ἀφρόστηθα καὶ μεθοφιλεῖ! . .

ΣΕΙΣΟΠΥΓΙΣ

Στῆς λιγαριᾶς τ' ἀκρόκλωνια μὲ σουσουράδα στέκει·
Μέσ' τὸ νερὸ τοῦ ποταμιοῦ διορθώνει τὰ φτερά της
Καὶ—τοῦ ναζοῦ τὸ σύνβολο—κουνάει τὴν οὐρά της
Παρέχει... μάτι ἐρωτικὸ τῆς κάνει ἓνα ντουφέκι...

ΚΟΠΙΑ ΚΑΙ ΚΕΡΔΗ

Πολυάσκολο μερμῆγκι μου, ποῦ ὅλο θησαυρίζεις,
Ἐφήμερο ποῦ χάνεσαι γιὰ τόσα νὰ φροντίζης,
Τὶ θὰ κερδίσης μ' ὅσα κι' ἂν βαθεῖα στὴ γῆς θὰ χώσης;
«Σένα διαβάτη καρτερῶ, περνῶντας νὰ μὲ λυώσης...»

ΑΒΡΙΟ

Ἀστέρι π' ἀργολάμνεις στὰ βάθιη τ' οὐρανοῦ,
Ζητῶντας ἕναν τάφο στὴ ῥάχη τοῦ βουνοῦ,
Στάσου! Ποιὸς ξέρει ἂν ἄβριο θὰ μὲ ξαναπαντήσης
"Ἢ ἕνα μνημα ἀστόχαστα περνῶντας θὰ φωτίσης...

ΩΡΕΣ ΜΙΚΡΕΣ

Ὦρες βαρεῖες κι' ἀπάλαφρες, γιὰ προσευκὴ καὶ ὄργια,
Ἀκῶ διπλὸ τὸ βῆμα μου κι' ὁ ἴσκιος μου μὲ σκιάζει,
Ὦρες ὅπου ἀγροικήσατε τὰ πιὸ μεγάλα λόγια,
Χαρᾶς τον π' ὄνειρέβεται κι' ἄλλοι π' ἀναστενάζει.

ΣΤΟ ΣΑΡΑΖΑΤΕ

Κλαίω, μέγαλε βιολιτζή, τὴν ὥρα π' ἀργοσβύνεις·
Καὶ τώρα τί θὰ γίνουνε οἱ ἀρφανὲς κορδές;
Κληρονομιά σου, ὠϊμένανε! γύρισε τώρα ἰδέες,
Ἀπ' τὸ βιολί σου ἕναν ἀχὸ λιγόπαλμον ἀφήνεις...

ΣΤΑ SONNETS ΤΟΥ ΑΛΕΚΟΥ ΜΟΥΤΖΟΥΡΙΔΗ

Ζηλέβω τὰ τραγούδια Σου, τὰ ὠμορφομπλεγμένα
—Νεράιδα στὰ δηγότανε, φιλῶντας Σε γλυκὰ—
“Ὅπως κι’ ἓνα παράπονο μὲ πέρνει μυστικά,
Κανένας δὲν ἀγάπησε τὸν ἄμοιρον ἐμένα...

ΤΗΣ ΑΔΕΡΦΗΣ ΤΟ ΧΕΡΙ

Ἀπόψε τὸ κολλάρο μου φρεσκοσιδερομένο,
Μ’ ἓνα μαντῆλι καθαρό καὶ μοσκοδιπλωμένο,
Τὰ βρῆκα στὸ τραπέζι μου· κι’ εἶπα ποιὸς τάχει φέρει;
Κι’ ἐκεῖνα ἀποκριθῆκανε: τῆς ἀδερφῆς τὸ χέρι...

ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Περνάει—περνάει ἡ ὠμορφιά, μικρή μου χαϊδεμένη,
Καὶ μόνο μιὰ καλὴ καρδιά στὸν κόσμο αὐτόνε μένει.
Γι’ αὐτὸ ἀπ’ τὰ χαρίσματα κι’ ἀπὸ τὴν ὠμορφιά σου,
“Ἐνα μονάχα ζήλεψα, μονάχα τὴν καρδιά σου...

† ΠΕΤΡΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μάταια χτὲς, ὦ φιλόσοφε,
Σὲ πρόσμενε ἡ ἀθῶα συντροφιά Σου...
—Κλαῦμένα τὰ εἶδα τὰ παιδιὰ Σου—
Τάφε γιγάντων ἀλλόκοτε,
Τάφε μὲ λίγα λουλουδάκια,
Δὲ θὲ ν' ἀφήσω ἄλλους νὰ Σὲ δρέψουνε,
Ἀπὸ τὰ κοριτσάκια....

ΡΗΤΟ

Ματάκια, ποῦ τὴ γλύκα σας δὲν τὴ νικάει ὁ χρόνος,
Ποῦ τῆς ἀγάπης τὸ δεντρὶ σὲ μιὰ καρδιὰ φυτέψατε
Καὶ τὸ δακρυοποίησατε καὶ τὸ δακρυοστερέψατε,
«Ὅσο διαβαίνει ὁ καιρὸς, τόσο ἀβγᾶταίνει ὁ πόνος.»

ΨΑΡΡΑΣ

Καρδιές ψαρέβω. Όμως δὲν πιάνω.

ὦ κόσμε ψεύτη, ὦ κόσμε πλᾶνο.

Στοῦ μικροπάθου τὴν τρικυμία

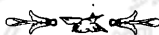
θαλασσοποῦλι, ἀναζητῶ,

Καμμιά καρδούλα παρηγορία·

ψάχοντας, κλαίω καὶ τραγουδῶ...

Καρδιές ψαρεύω. Όμως δὲν πιάνω.

ὦ κόσμε ψεύτη, ὦ κόσμε πλᾶνο....

KATI

Κᾶτι ἐγὼ πιστέβω μέσα μου,
Ποῦ ἄλλος κανεῖς δὲν τὸ πιστέβει,
Καὶ ἡ ψυχὴ μου ξέρει κᾶτι,
Καὶ κᾶτι τις ὅλο γυρέβει !

Πλανήθηκα ὥς τὰ τώρα, ὠϊμέ !
Ἐπίστεψα· καὶ ἄπιστος γερμένος,
Σ' ἓνα σταβρὸ μπροστὰ γονατιστὸς,
Μὴ πρόσευκὴ μαθαίνω συντριμμένος!...

Κᾶτι ἐγὼ νοιώθω μέσα μου
Καιροὺς νὰ μὲ σπαράζει,
Ποτὲ δὲ μ' ἄφησ' ἥσυχο,
Σᾶν τὸ ζητάω... συχάζει !

Κᾶτι ἐγὼ πιστέβω μέσα μου,
Ποῦ ἄλλος κανεῖς δὲν τὸ πιστέβει,
Καὶ ἡ ψυχὴ μου ξέρει κᾶτι,
Καὶ κᾶτι τις ὅλο γυρέβει...

MANNA

Μάννα !.. Ποῦ ἀκόμη κι' ὁ θεός,
Ἐξήλεψε νὰ Σ' ἔχη,
Καὶ μ' ἓνα λόγο Σου γλυκό,
Στοὺς πόνους του ν' ἀντέχη !

Θερμὴ καὶ πρόθυμη ἀγκαλιά,
Π' ὁ δυστυχὴς ξεχνάει,
Τεχνήτρα, ὥμορφη λαλιά,
Ποῦ ὅλα τὰ περνάει...

Τρεμούλα, ἀγάπη καὶ στοργή,
Ὁ νοῦς ποῦ δὲν τὴ φτάνει,
Μὰ ὅμως μὲ καὶ μοναχὴ,
Ποιὸς Μάννα ξανακάνει ;

Στολίδι πρὶ γλυκειᾶς στροφῆς,
Σ' ὅλα τοῦ πόνου τὰ τραγούδια,
Καὶ πίκρας βότανο κρυφῆς,
Ἀπὸ λογικῆ λουλούδια!..

Μάννα !.. Ποῦ ἀκόμη κι' ὁ θεός,
Ἐξήλεψε νὰ Σ' ἔχη,
Καὶ μ' ἓνα λόγο Σου γλυκό,
Στοὺς πόνους του ν' ἀντέχη!

ΠΑΡΑΙΟΝΟ

Ἀγάγια—ἀγάγια ἔλα νὰ στὸ πῶ,
Τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ μαγεμμένη,
Ποῦ μ' ἔνα ἀνάλαφρο ῥυθμό,
Ἡ πλᾶσι ἀνασαίνει!..

Σιγὰ--σιγὰ κοντά μου πλάγιασε,
Καρδιὰ ποῦ θὰ πονέσης,
Καὶ σ' ἀμαννούλα σφιχταγκάλιασε
Καὶ κρυψ' ὅσο μπορέσης,
Τὸ μυστικὸ μου !....
..... ὦ λυπήσουμε....
Ἄ δὲ μὲ συμπονεῖς,
Στὴ νύχτα πάλι ἄς τ' ἀφήσουμε...
... Δὲ μ' ἀγαπᾷ κανεὶς!..

ΜΕΣΑ ΚΙ' ΟΞΩ

Βγάλτε μ' αὐτὸ ποῦ ἔχω μέσα μου!..

... Καὶ μὲ κυττοῦνε!..

Γλῶσσα ἀλλόκοτη μιῶ,

Καὶ μὲ γελοῦνε!..

Βαθειὰ — βαθειά, κι' ἐγὼ δὲ βλέπω,

Μονάχ' ἀκούω μιὰ βουή,

Γύφτου δουλεύει ἀργάστῃρι.

Ἄκῳ τ' ἀμόνι, νοιώθω τὴν πύρη,

Ὅπου κι' ἂν φεύγω, ὅπου κι' ἂν στέκω,

Πύρινη βγαίνει καὶ ἡ πνοή!..

Ἄκου' οἱ ἀρμοὶ τριζοβολᾶνε,

Χίλια γυμνόχερα σφυροκοπᾶνε.

Χτίζουν ; Χαλᾶνε ;

Τίποτ' ἀπ' ὅξω ! Μέσα δουλεύουνε.

Ἐνα χαμόγελο 'πιγραφὴ

Ἀξήγητη, ἄχρωμη, σβυμένη,

Μέσα δουλεύουνε φωτιὰ κρυφή!..

Βγάλτε μ' αὐτὸ ποῦ ἔχω μέσα μου...
Γύφτοι βαροῦνε!...
Ὅξω δὲ νοιώθουνε, δὲ μὲ βοηθοῦνε!...

Φέρετε ζουρνάδες, βιολιά, νταούλια,
Κιθάρες, φλάουτα καὶ μαντολίνα,
Στεφάνιι πλέχτε, πλέχτε μου γιούλια,
Χιλιστολίστε μ' ἄνθη καὶ κρῖνα.
Νὰ μὴν ἀκούω! —Τριγύρω στήστε
Χορὸ τετράδιπλο, ξωτικό,
Μεῖψτε μένα καὶ σεῖς μεθῦστε,
Νὰ μὴν ἀκῶ! —

Στροῦστε τὴ χλόη, βάλτε μ' ἀπάνω,
Μοσχοσκεπᾶστε με μὲ ἀνθούς,
Φράχτε με γύρω ὅσο μπορεῖτε,
Πέστε στοὺς γύφτους πῶς θὰ πεθάνω! —

Φέρτε τὸ κυάλι ποῦ κυττάζουνε,
Ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς.
Μέσα μου θέλω νὰ κυττάξω !
Φέρτε τὶς σάλπιγγες ποῦ ῥίξανε τὰ κάστρα...
Μέσα μου θέλω νὰ φωνάξω!..

Ἐντιλαλοῦνε'... Ἐντιλαλοῦνε'...
Βαθειὰ δουλεύουνε τὰ σφυριά,
Ὅξω δὲ ξέρουνε, δὲν ἀκοῦνε,
Μέσα χαλκεύουνε τὰ καρφιά !

Κρασί! ... Καὶ θέλω νὰ μεθύσω
Μεθύσι ἀσύγκριτο, τρελλό,
Μέσα χαλᾶνε, κι' ἐγὼ ἀρχίζω,
Ἐπ' ὅξω τώρα νὰ χαλῶ !

Εἰν' τοῦ σαλίγκαρου τὸ τραγοῦδι,
Εἰν' τοῦ τρελλοῦ ὁ χορός,
Ἐπ' ὅξω ἀνθίζει ἓνα λουλουδί,
Μέσα καρφώνεται σταβρός !

Βγάλτε μ' αὐτὸ ποῦ ἔχω μέσα μου!..

Κανεῖς δὲ νοιώθει!..

Χορὸ χορεύουνε ὅλοι γύρω μου,

Κι' ἡ Μοίρα κλώθει.

Κλώθει καιρούς, κλώθει γυρίσματα καὶ δίχτυα κλώθει.

Κι' ὁ Γύφτος μέσα, τὴ δουλιὰ του !

Ψηφάει ἡ Μοίρα τὴ φωτιά του ;

Κανεῖς δὲ νοιώθει!..

Τραβάει ἡ Μοίρα τὸ στημόνι,

Βαρεῖ κι' ὁ Γύφτος τὸ ἀμόνι...

Κλαῖς τὴν ὥρα ποῦ γεννήθης,

Στρατοκόπε ποῦ γυρνᾷς,

Τώρα κᾶτι ἐθυμήθης,

Καὶ τραγοῦδι ἀρχινᾷς...

Τώρα, μὲ τὰ δυό σου χέρια,

Τὸ κεφάλι σου σκοτώνεις,

Τώρα δάφνης μὲ τὰ ἴδια,

Πέρνεις καὶ τὸ στεφανώνεις....

Πέτρα—πέτρα, χρόνια κάστρο
Παιδεβόσουν να χτίσης,
Τώρα σήκωσες τὸ χέρι,
Στὴ στιγμή νὰ τὸ γκρεμίσης !

Δρόμο πέρνεις, δρόμ' ἀφήνεις,
Κάποι' ἀνέμοι σὲ τραβοῦν,
Γύρω — γύρω οἱ Μοῖρες κλώθουν,
Μέσα οἱ Γύφτοι σὲ βαροῦν !

Ζητιάνος εἶμαι καὶ ζητιανεύω, γιὰ τὸ ψωμί,
Μέσ' τὸ σακοῦλι μαχαῖρι ἔχω, γιὰ τὴν Τιμὴ!

Σκίσε με, κόψε με, χίλια κομμάτια,
Σφάξε τὰ ἴδια μου παιδιά,
Ἕνα τραγοῦδι ἔχω κρυμμένα,
Ἐδῶ ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν καρδιά!...

Σώριασε τάλλαρα, πύργους, παλάτια,
Βάλε με μέσα γιὰ νὰ καθήσω,
Ἐγὼ μὲ νύχτα θὲ νὰ σοῦ φύγω,
Καὶ στὴν καλύβα θὰ πάω νὰ ζήσω...

Μέσα σ' ἐκείνη γίνουμαι χτίστης
Κόσμους ποῦ χταίνει.
Βαράει ὁ Γύφτος τὸ ἀμόνι,
Κι' ἡ Μοῖρα ὑφαίνει!

Δός μου φτερά γιὰ νὰ πετάξω,
Ψῆλά, στὴν κόχη τ' οὐρανοῦ,
Καὶ μηχανὲς γιὰ νὰ βουλιάξω,
Κάτω στὰ βάθη τ' ὠκεανοῦ...

Δός μου τρυπάνι νὰ τὴν τρυπήσω,
Ὡς τὴν καρδιά, τὴ μάβρη γῆ,
Κι' ἀπὰ στὴ λαύρα της νὰ κολλήσω,
Τὸ διψασμένο μου νὰ πιῇ!

Ἴσως ξεχάσω, ἴσως περάσω,
Ἴσως πεθάνω, ἴσως σβυστῶ,
Ἴσως καὶ μόνος μου νὰ γιατρεύω
Μάθω τοὺς πόνους. Καὶ γιατρευτῶ...

Νὰ μὴν ἀκούω !... Βαροῦνε οἱ Ἰύφτοι.
Μέσα δουλεύουνε φωτιές,
Ὅξω οἱ Μοῖρες τρελλές χορεύουν,
Σὰν ξωτικιές !

Βγάλτε μ' αὐτὸ ποῦ ἔχω μέσα μου!..
.... Καὶ μὲ κυττοῦνε...
Γλῶσσα ἀλλόκοτη μιλῶ,
Καὶ μὲ γελοῦνε...

ΑΠΟΘΥΜΙΕΣ

(Notre crime est d' être hommes,
et de vouloir connaître)

Lamartin

Φεύγει ὁ κόσμος γύρω μου.

Κι' ἐγὼ μονάχα μένω.

Θαῤῥεῖς καὶ κάποια δύναμι,

Μὲ ἔχει καρφομένο !

Τρέχει... Παγαίνει... Ξέρω ἐγώ...

Ἕνα σταβρό ζητάει,

Αὐτὸν ποῦ τώρα φεύγοντας,

Στὰ χέρια του κρατάει ..

Τρέχουν.. Δὲ ξέρουν... Εὐτυχεῖς,

Ζητοῦν, χτυποῦν, πεθαίνουν·

Καὶ μόνο ὅσοι ζητήσανε

Νὰ μάθουν, μένουν μένουν!..

Τρέχα ὦ κόσμε ἀνήξερα

— Μαζύ σου θὰ πεθάνω —

Μὰ σ' ἔμαθα παράκαιρα

Καὶ μένω... Τὶ νὰ κάνω ;

ΚΕΙ...

Κεῖ ποῦ τραβιῶνται οἱ σκιές,
Κι' ἀπλώνει τὸ σκοτάδι,
Ποῦ γέρονουν πένθιμα οἱ ἱητές,
Σὲ μαγεμμένο βράδυ,

Ποῦ μὲ μιὰ γλύκα ἀπόθυμη,
Ξεσπάει ἡ σκέψι ἀγάλι,
Μέσ' τῶν δεντρῶν τὴν προθυμη,
Λυπητερὴ ἀγκάλη,

Κεῖ μὲ προδίνει ἐν ἀχό,
Ματάκια ποῦ ῥωτᾶτε,
Κεῖ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς κρυφτῶ,
Ἄλλοῦ, μὴ μὲ ζητᾶτε!..

ΧΑΡΑΣ ΘΡΗΝΟΣ

Νεφάκι μου π' ἀργοπετᾶς
Ἄπανου στὸν ἀέρα,
Μὴν καμαρώνης καὶ σκιρτᾶς,
Θὰ σβύσης πάρα—πέρα...

Οἱ ἀχιτῖδες ποῦ χρυσώνουνε
Τὴν ὥμορφή σου ὕψι,
Δίχτυ θανάτου ἀπλώνουνε,
Τὸ δρόμο σου νὰ κόψη.

Δὲ θὰ σὲ βρῇ τὸ δειλινό !
Νὰ. Πρὶ νὰ φτάσῃς στὸ βουνό,
Στὰ χαίδια τους θὰ λυώσῃς
Καὶ στὸν ἀέρα τὴ ζωή,
Ποῦ σοῦδωκαν θὰ δώσῃς !

Νεφάκι μου κακόμοιρο,
Ποῦ ἔχεις τόση χάρι,
Λιγοψυχᾶς... Ἄπ' τὴν ψυχή,
Κᾶτι μοῦ ἔχεις πάρη!..

ΜΕΣ' Τ' ΑΠΕΙΡΟ

Είδα τὸν κόσμον ἀπὸ ψηλά,
Στοὺς περὶ ἄγριους παιδεμούς του,
Νὰ τὸν χαλᾷ ὁ οὐρανός,
Μ' ἀστραποκεραυνούς του!

Είδα τὸν κόσμο ἀπὸ μακριά,
Μόλις νὰ φτάνῃ βόγκος,
Κόσμος, οὐράνια καὶ στοιχειά,
Μόλις νὰ φαίνουντ' ὄγκος !

Κεῖ κάτου ἄγρια πάλεβε
Μὲ τὰ στοιχειὰ ἡ γῆ,
Μὰ τῇ βαρεῖα δὲ σάλεβε
Τοῦ ἀπειρου σιγή !..

Ο ΓΚΙΩΝΗΣ

Καλῶς τονε !

Δὲ μ' ἔγνοιασαν ἐμὲ τὰ χελιδόνια,
Μηδὲ προσμένω τοῦ Μαγιοῦ ἐγὼ ποτὲ τ' ἀηδόνια...
Ἀπόψε σὲ πρωτάκουσα, τοῦ Μάρτη ὠμορφο βράδυ
Τὸ ἴδιο τὸ τραγοῦδι σου νὰ λὲς μέσ' τὸ σκοτάδι !..

Κανεῖς δὲ ξέρει ἀπὸ ποῦ σκορπᾷς τοὺς στεναγμούς σου·
Γιατὶ φοβῶνται, ὦ πουλί, ποῦ ψέλνεις τοὺς καῦμούς σου,
Καὶ φεύγουνε καὶ σὲ θωροῦν γιὰ τοῦ κακοῦ σημάδι,
Ἐνῶ δὲν εἶσαι ἢ δυστυχιά, κρυμμένη στὸ σκοτάδι !..

Ὅμως ἐγὼ σὲ γνώρισα. Θυμᾶμαι, τρομαγμένος
Ἀπ' τὴ φωληά σου ἔφευγες, μὰ γὼ ἀποφασισμένος,
Μέσ' τὶς κρυψῶνες ἔτρεχα, γιὰ νὰ σὲ συναντήσω...
«Στάσου ἀόρατο πουλί, θέλω νὰ σὲ ῥωτήσω»

Κι' ἐστάθηκες. Τὶ ἀπίστεφτο... Καὶ μοῦπες—τὸ θυμοῦμαι,
Ὡ Γκιώνη μου κακόμοιρε, τώρα τὸ συλλογοῦμαι—
Ὅτι στὴν τόση πίκρα σου, ἢ περὶ παρηγοριά σου,
«Εἶναι ἢ σκέψι σου αὐτή, εἶναι ἢ μοναξιά σου! ..»

ΝΥΧΤΟΦΡΟΥΡΟΣ

Ἀκούω στὸ πλακόστρωτο, τὸ βῆμα ποῦ πλανιέται,
Μὲ τό σπαθὶ τ' ἀνήσυχο, στὸ πόδι ποῦ χτυπιέται.
Ἀκούω τὸν ξερόβηχα, τὸ γρύλο τῆς σφυρίζουσας,
Καὶ τίς βαρεῖς νοιώθω γραμμές, στὸ μεγαλεῖο τῆς νύχτας!

Νυχτοφρουρός ! Καὶ ἄφροβα πέρασ' ἀπ' τοὺς κιντύνους,
Ἄνθρωπε, ποῦ ἐγέννησες ἢ γίνηκες μ' ἐκείνους !
Νυχτοφρουρός.. Ὁ ἄνθρωπος, ἀνθρώπους ποῦ φυλάει,
Ἀπὸ ἀνθρώπους π' ἄνθρωπο τὸ χέρι τους ζητάει !

Γιατί ; Ποιὸς νόμος ἄνομος, ποιανοῦ δαιμόνου χέρι,
Μὲ ἄδικο ἐμοίρασε καὶ ἄπραγο μαχαῖρι,
Σὲ ὅλους ὅ,τι δόθηκε, μὲ μιὰ ἄφραστη σοφία ;
Γιατὶ φαρμάκι ἔχυσε στὴν τόση εὐτυχία,
Καὶ ξάμπλωσε τὸν ἄνθρωπο ἀπάνου στὸ σταβρό,
Μὲ χίλια πύρινα καρφιὰ καὶ μὲ νυχτοφρουρό ;

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

«Κάθε ἄνθρωπος γεννιέται μ' ἓνα παραμῦθι, ποῦ
λίγο—λίγο γίνεται σωστό καὶ πάλε παραμῦθι»
Ἀπὸ τὸ δράμα μου «ὁ Πιπῆς»

Τώρα π' ἀνέμοι καὶ βροχές μὲ πείσματα παλέβουνε,
Κι' οἱ ἀνθρώποι νὰ ξεφύγουνε στὰ σπήτια τους γυρέβουνε,
Τώρα ποῦ ἄγρια ἢ καλαμιὰ στὸν κάμπο ὄξω σφυρίζει
Καὶ τὸ ποτάμι δίπλα της φουσκώνει καὶ ἀφρίζει,
Τὴ γρηά νύχτα συντροφιὰ καὶ ὁδηγήτρα πέρνω
Καὶ στὶς μεριὲς παραμυθιῶν, ποῦ μοῦμαθε τὴ φέρνω!..
Παράξενο τῆς φαίνεται. Τὸ ἥσυχο παιδάκι,
Ποῦ φοβισμένο ἄκουγε τοὺς θρύλλους της στὸ τζάκι,
Νὰ λάμνη τώρα σ' ἐρημιὲς ὁποῦ κι' αὐτὴ φοβίζουμε
Καὶ ν' ἀψηφάει τὰ στοιχεῖα στοὺς κάμπους ποῦ βουτίζουνε!
Ἔτσι 'ναι! Τὸ μικρὸ παιδί, ποῦ τότε ἐφοβήθη,
Τώρα οἱ πίκρες τ' ἀντρεῖσαν κι' ἔγεινε παραμῦθι!..

ANIMA RERUM

(Καϊνάκι)

Βορῶνῃς φυσάει καϊνάκι
Καὶ δὲ σ' ἀφίνει γιὰ νὰ μπῆς,
Στὸ ἥσυχό σου λιμανάκι,
Ποῦ τόσο τὸ ποθεῖς...

Ἀπ' ὄξω στέκεις κι' ἀρμενίζεις,
Ὅσ' οὐ μὴν πνοὴ νὰ ῥθῇ,
Κι' ἐδῶθε — κεῖθε φτερουγίζεις,
Ὅσο ὁ βορῶνῃς νὰ βαρεθῇ..

Στάσου, μὴ βιάζεσαι, λιγάκι.
Εὐνοϊκὸ καιρὸ θὰ βρῇς.
Ἔτσι σὰ δέρνεσαι πανάκι,
Κάποια ψυχὴ παρηγορεῖς!..

(Γουβίτσες τοῦ Πεζοδρομοῦ)

Γουβίτσες τοῦ πεζοδρομοῦ
— Ἀρχαῖες λύκηθοι — θ' ἀρχίσουν,
Μὲ δάκρυ τῇ κεραμιδιοῦ,
Τώρα σὲ λίγο νὰ γιομίσουν...

Γουβίτσες τοῦ πεζοδρομιοῦ,
Ματόφυλλα θλιμμένα,
Μέσ' τῇ ζωῇ τοῦ σοκαριοῦ,
Παράκαιρα καὶ ξένα...

Καρδιές τοῦ μάρμαρου μικρές,
Π' ἀνοίγουμε στοῦ δάκρυ,
Κεινοῦ ποῦ δέρνουν οἱ βροχές,
Κεῖ στοῦ σπητιοῦ τὴν ἄκρη!...

Θᾶρτῃ καιρὸς νὰ πάψη
Τὸ δάκρυ τοῦ κεραμιδιοῦ,
Μὰ ἡ ὄψι σου θ' ἀλλάξῃ,
Γουβίτσα τοῦ πεζοδρομιοῦ;

ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΜΑΣ

Μέσα στους μεγάλους θυμούς, τις μπόρες σου
Ποῦ λές, τὸν κόσμο θὰ χαλάσης,
Ἔχεις τις ὥρες, τις καλές ὥρες σου,
Ποῦ θὰ γυρίσης νὰ γελάσης !

Ἐκεῖ ποῦ κλαῖς καὶ φοβερίζεις,
Ἐκεῖ π' ἀστράφτεις καὶ βροντᾷς,
Ἐκεῖ στὸν ἥλιο σου χαρίζεις,
Λίγες στιγμὲς καὶ μᾶς γελᾷς !

Πέπλα χρυσόλευκα σκιζῶνται,
Κι' ἀπὸ τις μαῦρες καταχνιές,
Φωτολουσμένες ξανοιγῶνται
Ἐνὸς γαλάζου παρθενιές.

Ἀτμοὶ μπλεχῶνται καὶ ἀχτίδες,
Σὲ ξανθομάλλικ' ἀγγελούδια,
Ποῦ τὰ φτερά τους εἶν' ἐλπίδες,
Ὕμνοι γιὰ σένα καὶ τραγούδια...

ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ

Σπάστη τὴ λύρα, σπίαστηνε,
Σὲ χίλια δυο κομμάτια,
Καὶ σκρόπα τη στοῦ πέλαου,
Τὰ μανιασμένα πλάτια!

Σπάστη, θὰ σβύση μόνη της,
Κι' ἔτσι δὲ θὰ προφτάσης,
Τὸ πάθο σου μὲ χτύπημα
Γερὸ νὰ τὸ χορτάσης.

Ἄκου .. Ἀκόμα τραγουδεῖ !
Σὲ προκαλεῖ, προσμένει !
Χτύπα τη Τύχη, χτύπα τη,
Σὲ λίγο σοῦ πεθαίνει....

Πνίχτη στὶς ὥρες τὶς γλυκές,
Τὶς ὥρες ποῦ ξεχνάει,
Κάψε την ἄξαφνα, ἄγρια,
Ἐκεῖ ποῦ τὴν πονάει !

Καὶ κάθησε στὸ πλάϊ της,
Νὰ ἰδῆς τὶ ὠμορφιές,
Ἀφήνει τὸ παράπονο,
Στὶς ὕστερες στιγμές...

ΚΕΝΤΡΩΜΑΤΑ

Ψυχὴ ἀναποφάσιστη,
Ποῦ χίλιες σὲ τραβᾶνε,
Σκοποὶ καὶ σκέψεις δῶ καὶ κεῖ,
Τὰ χρόνια σοῦ περνᾶνε !

Ψυχὴ ποῦ τόσα σκέφτηκες
Καὶ τίποτα δὲν κάνεις,
Ξύπνα, περνᾶν τὰ ψέμματα,
Ξύπνα γιὰ δὲ προφτάνεις !..

Σοῦ φταίει ἡ μοίρα ; "Ε καὶ τί ;
Καὶ ποιὸς θὰ σὲ ῥωτήση,
Σᾶν ἕναν ἴσκιο ποῦ βαρὺ
Τὸν θέλεις, σοῦ ζυγίσῃ ;

Ξύπνα μπορεῖς καὶ δὲ μπορεῖς,
Συμμάζεψε δυνάμεις,
Ἐπὶ τὴν κούρασι αὐτὴ
Καὶ κάνε ὅ,τι θὰ κάνῃς...

Νά την ἡ νύχτα! Πλάκωσε!
Σὲ λίγο θάναι ἀργά,
Κι' ἕνα μνημοῦρι ἀνοίγεται
Ἐκεῖ σιγὰ — σιγὰ!

Ψυχὴ ἄ βασανίστηκες,
Ἄν πάλαιψες, ποῖος ξέρει;
Ὅποιος στὴν ἄκρη ἔφτασε,
Αὐτὸς τὴ δάφνη φέρει!..

ΒΑΡΥΘΥΜΙΕΣ

Γεῖρε κακόμοιρο κορμί,
Στὸ φτωχικὸ κρεββάτι.
Καὶ σὺ ποῦ μόνο δυστυχὴς
Θωρεῖς, σφαλίσου μάτι·
Μόνο τὸ στόμα τὸ βουβό,
Τὸ καταπικραμένο,
Σὲ ἄποιοι ὀνείρου ψέματα
Φριχτὰ ξεγελασμένο,
Ἄφῃστε το καὶ νὰ πῇ,
Τὶ θέλει, νὰ μιλῇ,
Πρὶν ξαναπάρῃ τὸ πρῶτ'
Καὶ πάλε ξανακλείσῃ!..

ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Φύσ' ἀγεράκι ἀπόκοσμο,
Ἄπλώνω τὸ πανί μου,
Νὰ, στὸ τιμόνι ἐκάθισα
Καὶ κόβω τὸ σκοινί μου !

Φύσ' ἀγεράκι...Μόνος μου
Στὴν ἐρημιὰ τοῦ κόσμου,
Σὲ βάρκα Χάρου δὲν πατῶ,
Θὰ φύγω μοναχός μου !

Φύσ' ἀγεράκι ἀπόκοσμο,
Ἄπλώνω τὸ πανί μου,
Νὰ, στὸ τιμόνι ἐκάθισα
Καὶ κόβω τὸ σκοινί μου...

ΤΟ ΠΑΛΑΜΗΔΙ

Τριγύρω οἱ κάμποι ὑφαντοὶ καὶ ἡ θάλασσα στὸ γόνα,
Καὶ μέσ' τὴ μέση τους ἐγὼ,
Μὲ τὴν κορφή στὸν οὐρανό,
Δράκοντας στέκω στὴ στεριά, στὴ θάλασσα Γοργόνα!..

Χρόνια ἀπάνου μου ἀρμαθιές καὶ κόσμοι ἄλλοι τόσοι,
Τὴ νίκη καὶ τὸ θάνατο τὰ δυὸ τοὺς τᾶχω δώσει,
Τοῦ Βενετσάνου τὸ σπαθί, στοῦ Τούρκου τὸ σαρίκι,
Τὸ μισοφέγγαρο νεκρὸ, μπρὸς στοῦ σταβροῦ τὴ νίκη...

Χρόνια ἀπάνου μου ἀρμαθιές...Κι' ἐγὼ ἀπὸ κάτου γέρνω,
Γεννιές ἀφήνω πίσω μου, γεννιές μπροστά μου φέρνω.
Ἡ μὴ μὲ ξέρει νικητὴ, ἡ ἄλλη νικημένο,
Σκλάβο κι' ἐλεύτερο μαζί, κουρσάρο, προδομένο,
Χαρούμενο καὶ πένθιμο, νεκρὸ κι' ἀναστημένο,
Φλάμπουρο, κάστρο, πλιάτσικο, δοσμένο ἢ παρμένο,
Πύργο, παντιέρα, ἡφαίστειο, μπαριάκι, φωτιά, χάρο,
Φράγκο, Γραικό, Γεννίσαρο, ἱππότη καὶ κουρσάρο! ..

Γίγαντα ὅμως μὲ καρδιά, βαθειά—βαθειά κουρμμένη,
Ἀπ' τοὺς καιροὺς τοῦ σκοταδιοῦ ὡς τώρα φυλαγμένη,
Καὶ μέσ' ἐκείνη φυλαχτό—τῆς πέτρας τὸ σκουληκι—
Μέσα σὲ κάθε της ντροπή, μέσα σὲ κάθε νίκη,

Ποθοταῖσμένη, ἀκοίμητη φωτιά, μάγισσα, Ἰδέα,
Νὰ γίνη γαλαζόλευκη ἓνα πρωτὶ κι' ὥραία!...
Νὰ ἡ καρδιά μου!...

Καὶ τῆς ἔμπηξαν χίλιων λογιῶν κοντάρια,
Μ' αὐτὴ ποτὲ δὲν ἄνθισε, δὲν ἔβγαλε ποτὲ χορτάρια,
Μόν' μιὰν αὐγούλα πρόσμενε νὰ βάλῃ στὴν κορφὴ στεφάνι,
Ἄσπρο τσαπράζι νὰ ντυθῇ, τὸ σήμαντρό της νὰ σημάνῃ..

Ἔτριξε ἡ γῆ ξεθέμελα κι' οἱ οὐρανοὶ βογκοῦσαν,
Μύριες φειδόγλωσσεσ φωτιῆς ἀπάνω μου ξεespoῦσαν,
Ἐλάμπαν τὰ κανόνια μου ἀπὸ τ' ἀστροπελέκια,
Φωτιῆς πετοῦσαν τὰ σπαθιά, φωτιῆς καὶ τὰ ντουφέκια!
Τὰ κάστρα, οἱ βράχοι, οἱ πατουλιές, μαρουτοκαπνισμένα,
Πότε γινῶνταν κόλασι καὶ πότε ἀσημωμένα!
Στοιχειά, θεριά, παλέβανε τριγύρω στὸ κορμί μου,
Κι' ἐγὼ μονάχα πάλεβα μὲ τὴν ὑπομονὴ μου,
Ὡστόσο—ὦ θάμμα—ἄστραψε μιὰν ἀστραπὴ μεγάλη,
Κι' ἀπὰ στὴ ντάπια τοῦ Γιουρούς, φωτίστη ἓνα κεφάλι..

Μοσκονησιώτῃ!... Ἀκούστηκε.... Καὶ δέκα γιαταγάνια,
Φωτίσανε τὴ ντάπια μου, σὰν ἄγρια Θεοφάνεια!
Στοιχειά, γιγάντοι, πάλεβαν ἀπάνου στὴν κορφὴ μου.

Καὶ μεθυσμένη χόρεβε μαζί τους ἡ ψυχὴ μου....

Καὶ τὰ στοιχεῖα φοβήθηκαν, τὴν πάλῃ τῶν θηριῶν,

Καὶ τὰ στοιχεῖα σταθήκανε νὰ ἰδοῦν τὶ θὰ γενῇ,

Ὡσότου, θεῖα σάλπιγα, ἀκούστη μιὰ φωνή,

«Ξίπνα καϋμένη βράχε μου, στὸν ὄρθρο τῶν ἀντρείων!»

29 ΜΑ·Ι·ΟΥ

Τῇ λειτουργιᾷ ποῦ ὁ παπᾶς

Στὴ μέση ἔχει ἀφήσει,

Προσμένει ἀκόμα μιὰ στιγμή,

Νὰ τὴν ξαναρχινήσῃ !

Ἡ καλογρηὰ τὰ ψάρια της

Νὰ ῥθοῦν ν' ἀποψηθοῦνε,

Κι' οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησιᾶς,

Στὴ θέσι τους νὰ μποῦνε !

Μὲ δυὸ κεφάλια ἓνας ἀητός,

Στοῦ Ὀλυμποῦ τὴ ῥάχη,

Ἀκόμα κλαίει κι' ἀντιλαλοῦν

Τὸ κλᾶμμα του οἱ βράχοι !

Ὁ κοιμισμένος Βασιλεῆς,

Ἀκόμα νὰ ξυπνήσῃ,

Καβάλα πάλι νὰ σταθῇ,
Νὰ ξαναπολεμήσῃ...

Ἀνάστασι δὲ σήμανε. Μὰ ὅμως θὰ σημάνῃ,
Καὶ τὰ ψαράκια τῆς γρηᾶς, θὰ μποῦν μέσ' τὸ τηγάνι!.
Θὰ ῥθῇ καιρὸς καὶ Σὺ παπᾶ, νὰ ἀπολειτουργήσῃς,
Καὶ σὺ ἀητὲ στὴν Ἐκκλησιὰ ἀπάνου νὰ καθήσῃς!

ΚΑΠΤΑΝ—ΑΓΡΑΣ

(Στὴ σκιά τοῦ ἐθνομαρτυροῦ Τέλλου Ἀγαπηνοῦ)

Νὰ, ἀπ' τῆς ιδέας τὸ δεντρί,
Ἕνα κλωνάρι ἀκόμα πέφτει,
Καὶ στὴν πατρίδα μιὰ τιμὴ
Ἀκόμα κι' ἓναν κλέφτη,
Σ' ἄν κείνους ποῦ ἐγέννησε
Στὰ δοξασμένα χρόνια,
Σ' ἄν κείνους ποῦ μονάχ' αὐτὴ
Γεννᾷ καὶ θὰ γεννᾷ αἰώνια,
Προσθέτει....Πέφτει τὸ κλωνί,
Μὰ ὅμως δὲν πεθαίνει,
Πέφτει στὶς ῥίζες, τρέφονται,
Καὶ τὸ δεντρί ἀνεβαίνει!..

Νά, στῆς ἰδέα; τὸ βωμό,
Μιὰ λεβεντιὰ ἀκόμα!
Μέσ' τὸν ἀδικοσκοτωμό,
Στὸ ματωμένο χῶμα,
Ἕνα λουλοῦδι τρυφερό
Στῆς μάννας τὴν ἀγκάλη
Κοιμᾶται, ἀφοῦ μὲ τρομερὸ
Μαρτύριο τὴ μεγάλη
Ἀγάπη του τῆς ἔδειξε,
Κι' ἐκείνη ἀλαφιασμένη
Ἀπ' τὶς πολλὰς τῆς συμφορὰς,
Τὸ κλαίει ἀπελπισμένη!...

.....
.....

Μὲ βρόγια πιάνουν τὰ θεριά,
Καρτέρι τὰ λαβώνουν!...
Ἄχ, τὰ σκυλιά, τοῦ μήνυσαν
Νὰ πάη· ἀνταμώνουν,
Κι' ὁ καπετάνιος Ἕλληνας
Στὸ λόγο του ἐστάθη,
Κι' ὁ καπτὰν—Ἀγρας πιάστηκε,
Κι' ὁ καπτὰν—Ἀγρας χάθη!

Η ΣΤΟΙΧΕΙΟΜΕΝΗ

(Στὴ σημαία τοῦ Φιοκᾶ)

Σύρριζα νὰ μὲ κόβετε,
Καινούργια θὲ νὰ βγαίνη,
Τὶ τὸ πανί μου σ' ἀργαλιό,
Μὴ μάλιστα τὸ ὑφαίνει!..

Κομμάτια νὰ μὲ κάνετε,
Τὸ κάθε μου κομμάτι,
Καὶ μιὰ σημαία θὰ γενῇ,
Μὲ τ' ἄη — Γιώργη τ' ἄτι...

Ξεσκίστε με καὶ καῦτε με
Μὲ χίλια ἀστροπελέκια,
Σημαία πάλι θὲ νὰ βγῶ,
'Απάνου ἀπ' τὰ ντουφέκια!..

Παλέφτε με· δὲ σκιάζουμε!..
Θὰ πέστε κουρασμένοι,
Καὶ θὰ νικήσω πάλι ἐγώ,
Γιατ' εἰμαι στοιχειομένη!..

ΟΣΩ ΚΑΡΔΙΕΣ

Κι' ό Χάρος πού την πόρτα μας
Θέ νά'ρθη νά χτυπήση,
Τò βράδυ στην παρηγοριά,
Μαζί μας θά μεθύση !

Α. ΔΕΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΥΒΑΣ

Στοῦ καλυβιοῦ μου τὴν αὐλή, τὰ πόδια ξαπλωμένα,
"Ένα κρεμμῦδι μὲ ψωμὶ μασοῦσα φτυχισμένα.
Τὸ φεγγαράκι εἶχε βγῆ, μαῖστρος εἶχε πάρη
Καὶ πότε μένα φύσαγε καὶ πότε τὸ λυχνάρι.

Ξάφνου, γελάκοια ὥμορφα ἀκούστηκαν στὸ δρόμο...
Περίεργος ἐγύρισα ἀπὸ τὸν ἄλλο νῶμο,
Καὶ μπρὸς μου γοργοπέρασε ἀρχόντισσα κυρία,
Ποῦ μόλις μ' εἶδε γύρισε κι' εἶπε: τὶ δυστυχία!....

Στὰ μάτια της ἐσκέφτηκα, τὶ δύστηχος θὲ νᾶμαι...
Κι' ὅμως κυρά, εἶπα μέσα μου, καὶ μεῖς καλὰ περνᾶμε!
Ξέρεις πῶς τὸ καλυῖβι μας δὲν ἔχει ἀπαιτήσεις.
Μὲ λίγα πράγματα σ' αὐτό, μπορεῖς νὰ εὐτυχῇσης:
Λίγο προσφάϊ καὶ ψωμί, στὸ λύχνο λίγο λάδι,
Ἄρχοντικά περάσαμε κι' εἰοῦτο μας τὸ βράδυ!
Τώρα σὲ λίγο, τότε σβυῶ κι' ἐκεῖνον καὶ κοιμοῦμαι
Γλυκά, μὲ πόρτες ἀνοιχτές, ἔπο κλέφτες δὲ φοβοῦμαι.

Ἐγώ, δὲν ἔχω νὰ σκεφτῶ τὶ ἄβριο ξημερώνει.
"Ας εἶν' καλὰ τ' ἀφεντικό...Δουλεύω μὲ πλερώνει....
Μιά σκέψη ἔχω μοναχά: Τὸ βράδυ τὸ Σαββᾶ-ο,
Νὰ περισέψουνε ψιλὰ γιὰ λίγο ῥετσινᾶτο!

Ἐμένα τῆς κυρίας μου, ἀρέσει τὸ φακίολι.
Καὶ μὲ τρεῖς πῆχες ἀλαντζᾶ, ντυνόμαστε γιὰ σκόλη !
Τῶν κοριτσιῶ μου τὰ προικιά, εἶνε τὰ μάγουλά τους.
Καὶ τῶν παιδιῶν κληρονομιά, τὰ μπράτσα τὰ γερά τους!

Ἐμεῖς, μὲ τὸ τραγοῦδι μας καὶ μιὰ καλὴ παρέα,
Ἀπὸ τὸν κάθε ἄρχοντα περνᾶμε ποιὸ ὥραϊα...
Ὅταν γελᾶμε μεῖς κυρά, ἡ γειτονειά μας σειέται!
Καὶ τί χαρὰ εἶναι αὐτῇ, ποῦ μέσα σας κρατιέται;
Καὶ σ' ἄνθρώπους καὶ ἐμᾶς, ἡ λύπη ὅταν ἀγγιάζει,
Τὸ σιδερένιο χέρι μας, στὰ στήθια μας ξεσπάζει...

Κι' ὁ Χάρος ποῦ τὴν πόρτα μας θὲ νᾶρθη νὰ χτυπήσῃ,
Τὸ βράδυ στὴν παρηγοριά, μαζύ μας θὰ μεθύσῃ!

Τὰ ὄνειρά μου τ' ἄφτερα ξέρεις ὥς ποῦ πετοῦνε;
Νά, τὴ φτωχὴ καλύβα μου, πυργάκι νὰ τὴ δοῦνε...
Σ' αὐτὸ θὰ ζήσουν ἄνετα, ποιὸς ξέρει πόσα ὀγγόνια,
Π' ἀνήσυχτα θὰ μὲ τραβᾶν τώρα σὲ λίγα χρόνια!

Σὺ δὲν τὰ βλέπεις ἔφκολα αὐτά, μ' ὅσες χιλιάδες
Κι' ἃ δώσις στὰ κορίτσα σου, γιὰτ' εἶν κι' αὐτὲς κυράδες.
Καὶ τοὺς μυρίζουνε οἱ γαμπροὶ καὶ κείνων τοὺς βρωμᾶνε
Μὰ μένα, χίλιοι σ' ἄν κι' ἐμέ, νά, τώρα τίς ζητᾶνε...

Τὴν εὐτυχία μας ἐμεῖς, κυρά, τήνε κρατοῦμε,
Στό: ὅχι ὅπως μάθαμε. Ἀλλὰ στό ὅπως βροῦμε...

ΣΚΥΛΛΟΙ

1

Ντενεκέ τῷ σκουπιδιῶνε χάμου χῦσε, σκύλλο, ψάξε.
Ψάξε, φάε, ὥς νὰ χορτάσης,
Κι' ὕστερ' αἶντε τὴν κοιλιὰ σου,
στὸ καταλιακοῦ νὰ λιάσης...

2

Εἰμ' ἐγὼ τοῦ καναμπέ, τὸ ὀλόσγουρο σκυλλάκι,
ποῦ μοῦ κάνει συντροφιά, ἡ κυρὰ στὸ σαλονάκι.
Μὲ λατρεύουν οὔλες κι' οὔλοι,
καὶ μὲ λένε «Νοητοῦλι»
Γάλα τρώω καὶ γαλέττες, τὸ στομάχι μου λεπτό,
μὲ τ' ἀμάξι βγαίνω ὅξω καὶ στὸ χῶμα δὲν πατῶ...

3

Τοῦ χασάπη ἡ μαχαίρα,
ἐξανοίχτηκε μιὰ μέρα,
κι' ἔσκασε βαρειά,
κι' ἄνοιξε στὰ δυὸ τοῦ σκύλλου
τὸ κεφάλι, ποῦχε ἀρπάξει,
μιὰ σικοταργιά.....

Τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο,
μὰ τὸ στόμα του κλεισμένο.

Μὴν τοῦ πέση, μὴν τοῦ φύγη ἡ σικοταργιά,
τρέχει, γλύφει, τρώει, πέφτει !
— Πεινασμένε σκύλλο, κλέφτη —
Τὰ παιδιὰ τότε τραβᾶνε ἀπὸ τὴν οὐρά,
τὸ κεφάλι του ἀνοιγμένο,
μὰ τὸ στόμα του κλεισμένο!..

4

Σκύλλος μαῦρος, παροδίτης,
ὀξωμάχος καὶ κοπρίτης,
ματσουλάει μὲ χαρά, μὰ κοκάλα πετσωμένη,
κι' ὁ μπακάλης στὴν οὐρά,
ἕνα ντενεχὲ τοῦ δένει!...

5

Βελουδένιο σαμαράκι,
μὲ κορῶνες καὶ στολίδια,
στὸ κορμὶ τοῦ Νοητάκι !..
Ντενεκέδες καὶ ξεσκιλίδια,
σκύλλε μαῦρε, παροδίτη!
Κεῖ—ψηλά, στὸ ὠραῖο σπῆτι,
ἕνα σκύλλο σᾶν κι' ἐσένα,
τώρα μπρὸς γονατιστή του, τὸν φιλάει μὰ παρθένα!

Στὰ πυκνά σγουρά μαλιά του,
τώρα κόλλησε ἡ κυρά του,
σκύλλε μαῦρε, παροδίτη,
ὀξομάχο καὶ κοπρίτη,
κλάψε, σκοῦξε, σῶπα, γέλα...
Ὅλομέταξη κορδέλα...

6

Σκύλλος μαῦρος παροδίτης, εἰς τὴ χώρα μέσα μπήκε,
κι' ἓνα κόκαλο ἐβρῆκε!
Ντενεκὲς μακρὺς, σπαθᾶτος,
στὴν οὐρά του κολλημένος,
τοῦ ματώνει τὰ πλεβρά,
κεῖ—ψηλά ὁ Νοητᾶκος,
τὴν κυρά του, στολισμένος,
πασπατέβει μὲ χαρά...

Ο ΚΑ·Υ·ΜΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΓΙΑ

«Οἱ δυστυχεῖς γάρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις
αὐτοὶ καλῶς πράξαντες, οὐ φρονοῦσιν εὔ.»

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

“Όταν πεινάω καὶ γύρω μου περνᾶνε οἱ χορτασμένοι,
Ἄπὸ τὸ κρύο ψόφιος γώ, καὶ ἄλλοι φαρσεμένοι.
“Όταν πεθαίνω ἀπένταρος καὶ βλέπω νὰ πατᾶνε,
Μὲ χάρι ἀπάνου στὰ λεφτά, χωρὶς νὰ μὲ κυττᾶνε,

Σφίγγω στὸ χέρι τὸ σουγιά ποῦ κόβω τὸ ψωμί μου,
Καὶ ἡ θολομένη μου ματιά, ποῦ δείχνει στὴν ψυχὴ μου
Τὴ φοβερὴ ἀντίθεσι, τὸ ψήλωμα κυττάει
Ποῦ τὴ χωρίζει ἀπ’ αὐτούς, καὶ ὅλο τὸ μετράει!..

Φτωχὲ σουγιά μου θαρῶντὰ χύμα καὶ χτύπα στὸ χρυσάφι,
Νὰ γίνη ἓνα Ἴσωμα καὶ κατομμύρια τάφοι!

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΕΜ

»Οί τρανοί λυτρωμένοι εΐμαστ' ἑμεῖς.
Γιούχα καὶ πάντα γιούχα τῶν πατρίδων!
ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΠΙΤΙ

Ένας Τοῦρκος ἔχτιζε γιὰ μένα.
Κι' ἕνας παποῦς μὲ γνῶσι,
ἔχει ἀγορασμένα...

Γεννιῆς περάσαν τὰ «καράσια» καὶ τὰ «τσαγνασίνια»
περνῶ καὶ γὼ προσωρινός,
δοξασμένος νᾶναι ὁ παποῦς καὶ ὁ θεός...

Φ Α · Ι ·

Ὁ μόνος εἶμαι ποῦ γονατίζω
στὸ εὐαγγέλιο σου Χριστέ μου,
καὶ μὲ εὐλάβεια μουρμουρίζω
ὡσανά!.....
« Ὡσάν τοῦ οὐράνου τὰ πετεινά!...»

ΡΟΥΧΑ

Τὴ λάμπι μου τοὺς δίνω,
καὶ θάρθη ἓνας καιρὸς,
τὸ κάθε τους κουρέλι,
νὰ γίνη θησαυρὸς !..

Γι' αὐτὸ ἄλλο δὲν προσέχω ἀπὸ τὸ λαιμοδέτη.
Καὶ μόνο μου σεκλέτι,
εἶναι ποῦ ἀπ' τὰ τώρα τὴν τόση τους ἀξία
οἱ ἄνθρωποι δὲ νοιῶνουνε,
καί...δὲν τὰ ξαργυρώνουνε!..

ΚΑΡΔΙΑ

Χίλιες καρδιές, κι' ἡ κάθε μιὰ περβόλι,
νὰ μπαίνουν μέσα ὅλοι!..
Νὰ πνίγουν τὰ ῥοδάμια, νὰ βρονάζει ὁ λωτός,
ἄλλοι νὰ κόβουν τ' ἄνθια, καὶ σὺ λωτὸ νὰ τρῶς...

ΦΙΛΟΙ

Μποὲμ μὲ δίχως φίλους, ποτὲ μὴν τὸ πιστέψης.
Σὲ κάθε δόξα πρέπει, τὸ θῦμα νὰ γυρέψης...
«Μποὲμ καὶ βλάχο φίλο —κι' ἓνα κομμάτι ξύλο...»

ΕΡΩΜΕΝΕΣ

Δέκα—δέκα τὴν ἡμέρα κι' ἑκατὸ τὴν ἐβδομάδα!
Θεός, πίστι, συμβολό σου, παναγιά, ἀγιατριάδα
—'Απ' τὸν ἔρωτα ἐβγῆκες—θᾶναι πάντα ὁ ἔρωτάς σου!
Μὴν ξεχνᾷς ὅμως στὶς τσέπες, νὰ κυτῶς τὰ θύματά σου...

ΠΑΤΡΙΔΑ

Γιούχα στὶς πατρίδες, γιούχα!
Μιὰ πεντάρα χτιμῶ τὴ ζωὴ μου...
Εἶν' ὁ κόσμος πατρίδα δική μου,
στὶς πατρίδες γιούχα...
Μ' ἂν θελήσω ποτὲ νὰ τιμήσω,
μιᾶς πατρίδας γλυκάδα,
προτιμῶ τὴν Ἑλλάδα!

ΜΕΘΥΣΙ

Βαρεῖτε μου τὰ κούρταλα!

Καὶ σὺ λατερνατζῆ βάρε μου τὴ λατέρνα.

Μπακάλη κέρνα!

ὦπα! ὦπα! ὦποπώ!

Ζωή μου σ' ἀγαπῶ.

Κρασί νὰ πίνουν οὔλοι

καὶ ὁ λατερνατζῆς

καὶ κείνος μὲ τὸ ντέφι

—ψυχούλα μου νὰ ζῆς—

ἀπόψε ἔχω κέφι...

Βαρεῖτε μου τὰ κούρταλα

καὶ σπάστε τὴ λατέρνα,

μπακάλη κέρνα!

Ἀπόψε πρέπει ἢ ἐγὼ

ἢ ὁ χάρος νὰ πεθάνῃ.

Ἀνοίχτε μ' ὅλα τὰ στουπιά,

νὰ πίνῃ ὅποιος προφτάνει

Λατερνατζῆ ἀκατάπαφτα

γύριζε τὴ λατέρνα,

καὶ σὺ μπακάλη κέρνα!

Ἄπόψε γὼ καὶ ὁ θεός,
ἓνα θὲ νὰ γενοῦμε!
Ἄς ἔρθῃ κάτου ἃ μπορῇ,
Νά... παραπιοῦμε...

Ἔτσι καλὰ κι' ὠραία ὥμορφα, ὥμορφα πολὺ,
κι' ἀπ' τὴν Ἑλένη ἀπόψε, θὰ πάρω τὸ φιλί!
Ἔτσι ζωὴ σὲ θέλω, μεθύσι καὶ φιλιό,
σπάστα τὰ γυαλιά!..

Μπακάλῃ! Φέρε ἄλλα.
Λατέρνα, ντέφι βάρα.
Γιομίστε, πῆτε, σπάστε,
νανέναν μὴ φοβᾶστε.
Κλάψε, μάνα μου κλάψε,
καὶ σὺ μπακάλῃ... γράψε!

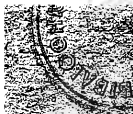

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Μιὰ μεγάλη—Παρασκευή

Κύτταξε πλάστη, ἀπ' τὸ σταβρό, πόσοι σταβροὶ ὑψωνόνται
Στὴν πλᾶσι σου! Κι' ἀπὸ αὐτοὺς πόσοι σ' ἄν Σε κρεμιῶνται!
Σ' ἓνα ληστή ποῦ πόνεσε γιὰ τὸ μαρτύριό Σου,
Μιὰ θέσι τοῦ ἐχάρισες ψηλὰ στὸν οὐρανό Σου,
Γι' αὐτοὺς ὅπου σταβρώνονται τώρα Χριστέ κοντά Σου,
Ποιὰ θάναί τάχα ἢ χάρι Σου, ποιὸ τὸ ἀντάλλαγμά Σου;

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ "ΑΡΓΟΛΙΚΗΣ"
Δ. Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΝΑΠΛΙ

